

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. E.**, narozen X,
státní příslušnost Uzbekistán,
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2023, č. j. CPR-9362-7/ČJ-2023-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2023, č. j. CPR-9362-7/ČJ-2023-930310-V236, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. 1. 2023, č. j. KRPÚ-20571-21/ČJ-2023-040022-RD-SV, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též jen „EU“), v délce 2 roky s tím, že v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se počátek doby stanovuje od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Současně žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že v předmětné věci nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností. Nebyly dle jeho názoru rovněž zjištěny v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je ukládána povinnost. Žalobce trval na tom, že byly zjištěny všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale že správní orgány opomněly zjišťovat i okolnosti svědčící v jeho prospěch. Dále žalobce namítal, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správních orgánů týkala, tedy především žalobce. Zejména poukazoval na skutečnost, že žalovaná nenapravila pochybení správního orgánu prvního stupně, čímž zatížila své rozhodnutí stejnými vadami jako správní orgán prvního stupně.
4. Žalobce rovněž trval na tom, že rozhodnutí správních orgánů je nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření, a to jak ve vztahu k formě uloženého opatření, tak i k délce správního vyhoštění. Délka trvání správního vyhoštění byla dle žalobce stanovena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje zásadám proporcionality a právní jistoty.
5. Zdůraznil, že vzhledem k nikterak zásadní délce neoprávněného pobytu v České republice a okolnostem, za kterých se žalobce na její území dostal, považuje uložení dvouletého správního vyhoštění za nepřiměřený zásah. Dle žalobce správní orgán měl vážit důsledky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které cizinci způsobí co možná nejmenší zásah do jeho práv. Poukázal na zásadní stigma, které na cizinci ulpívá v případě uložení správního vyhoštění, a na problémy, které mu s uložením vyhoštění vznikají. Trval na tom, že uložená délka správního vyhoštění byla nepřiměřená okolnostem daného případu.
6. Dle žalobce je nepřípustné, aby správní orgán délku vyhoštění navazoval na celkovou dobu jeho pobytu v EU, navíc za situace, kdy rozhodnutí správních orgánů nemá oporu v žádném důkazu prokazujícím délku nelegálního pobytu žalobce v Polsku. Dle žalobce je otázkou, zda jeho pobyt v Polsku lze považovat za neoprávněný, případně v jakém období. Ve spise obsažená zpráva polského orgánu dle žalobce není použitelným důkazem k této skutečnosti. Samotný několikadenní pobyt žalobce v České republice neodpovídá uloženému dvouletému správnímu vyhoštění. Dle žalobce je v důsledku toho žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nepřiměřené.
7. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

má správní orgán dle žalobce postupovat v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců a má zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby a intenzitu vazby ke státu jeho posledního bydliště. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí sice uvedl hlediska nastíněná v § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nijak se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Správní orgány dostatečně nezohlednily specifika daného případu. Správní orgán prvního stupně dle žalobce pouze vyjmenoval okolnosti, které je při řízení o správním vyhoštění povinen vážit, ovšem blíže nezdůvodnil jejich vztah k uloženému správnímu vyhoštění.

8. Žalobce trval na tom, že správní orgány dostatečně nezohlednily zásah rozhodnutí do jeho soukromého života, když nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude správního vyhoštění mít na život žalobce. Žalobci vyhoštěním zaniklo i jeho oprávnění pobývat i v jiných členských státech EU, kde se protiprávního jednání neodpustil. Žalobce zejména zpochybňoval délku zákazu pobytu na území členských států EU. Žalobce trval na tom, že nelze přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění stavět na skutečnosti, že cizinec má na území domovského státu zázemí a má se kam vrátit, resp. tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
9. Žalobce trval na tom, že správní orgány měly informace pro řádné posouzení přiměřenosti rozhodnutí zejména ve vztahu k soukromému životu žalobce, což neučinily. V daném případě se dle žalobce jednalo v jeho případě o excesivní jednání jinak bezúhonného cizince, který se správním orgánem spolupracoval. To mělo být zohledněno při stanovení délky zákazu vstupu na území členských států EU. Délka zákazu vstupu však nebyla přezkoumatelně odůvodněna. Trval na tom, že individualizace rozhodnutí byla zcela nulová.

Vyjádření žalované k podané žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na žalobou napadené rozhodnutí a spisový materiál. Trvala na tom, že neshledala ve svém postupu pochybení a měla za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl kontrolován policií na prvním odstavném parkovišti za hraničním přechodem z České republiky do Spolkové republiky Německo. Bylo zjištěno, že nemá platné oprávnění k pobytu ani vízum a byl na základě readmisní dohody předán do České republiky. Z výpovědi žalobce poskytnuté při jeho výslechu v rámci řízení o správním vyhoštění vyplynulo, že žalobce na území států EU (Spolková republika Německo) přicestoval z Uzbekistánu dne 7. 8. 2021 s vízem, které bylo platné od 30. 7. 2021 do 16. 9. 2021 a které jej opravňovalo k jednomu vstupu na území v délce trvání 34 dnů. Následně žalobce vycestoval do Polska, kde údajně dne 28. 8. 2021 požádal o přechodný pobyt. Z informace polských orgánů poskytnuté společným centrem – Společné pracoviště v Kudowie Zdroju v rámci mezinárodní policejní spolupráce vyplynulo, že žalobce byl žadatelem o přechodný pobyt v Polsku od 27. 9. 2021, kdy byla podána žádost, do 14. 12. 2021, kdy došlo k zamítnutí této žádosti. Z výpovědi žalobce dále vyplynulo, že po podání žádosti o pobyt v Polsku cestoval do Německa, Holandska a Dánska za zábavou a kamarády. Náklady na cestování a živobytí si žalobce vydělával přes internet, prostřednictvím aplikace Marketplace, kde prodával a kupoval věci. Dne 24. 1. 2023 odjel s kamarádem do Prahy, kde většinu času trávili v autě a po diskotékách. Dne 26. 1. 2023 se vydali do Holandska za kamarádem. V Holandsku se chtěl žalobce zdržet 3 až 4 dny a následně se chtěl vrátit do Varšavy.
14. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, kdy žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, a to ve vztahu k proporcionalitě protiprávního jednání žalobce vůči dopadům do jeho rodinného a soukromého života. V tomto směru musí soud poukázat na princip jednotnosti správního řízení, kdy oba stupně správního řízení tvoří jeden celek. Otázkou dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce se zabýval správní orgán prvního stupně již v prvostupňovém rozhodnutí na stranách 4 a 5 tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce na území České republiky nemá žádný majetek ani žádné kulturní a společenské vazby. Dále správní orgán přihlédl k věku žalobce, kdy konstatoval, že se jedná o dospělého muže a zhodnotil i jeho rodinný a zdravotní stav, kdy konstatoval, že žalobce je svobodný a zdravý. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že správní vyhoštění nebude mít negativní vliv na soukromý a rodinný život žalobce, protože na území České republiky nemá žalobce žádné rodinné příslušníky nebo osoby blízké a celá jeho rodina žije v Uzbekistánu. Správní orgán rovněž konstatoval, že žalobci nic nebrání v návratu do země jeho původu a má tam veškeré zázemí. Správní orgán rovněž poukázal na protiprávní jednání žalobce, kdy vědomě pobýval na území členských států EU bez pobytového oprávnění. S ohledem na výše uvedené správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že důsledkem správního vyhoštění žalobce nebude zásah do jeho soukromého a rodinného života a správní vyhoštění bude zcela adekvátní. Žalovaná se pak s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí plně ztotožnila.
15. Ve vztahu k námitce nedostatečného odůvodnění délky zákazu pobytu žalobce v členských státech EU žalovaná na stranách 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí poukázala na skutečnost, že při stanovení délky zákazu přihlížela nejen k délce neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, ale i na území dalších států schengenského prostoru (dle výpovědi samotného žalobce Polsko, Holandsko, Německo a Dánsko) v délce přibližně 1 rok a jeden měsíc. Žalovaná pak rovněž poukázala na skutečnost, že protiprávní jednání žalobce bylo odhaleno policií a nikoli v důsledku aktivity samotného žalobce. I s přihlédnutím k tomu, že žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění vypovídal, dospěla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaná k závěru, že stanovení dvouletého zákazu, za situace, kdy horní hranice je zákonem stanovena na 5 let, je zcela přiměřené a srovnatelné s obdobnými případy.

16. I v tomto směru shledal soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelným a námitku nepřezkoumatelnosti shledal nedůvodnou.
17. Dále žalobce namítal, že správní orgány při svém rozhodování přihlížely i k celkové době neoprávněného pobytu žalobce na území členských států EU, což považuje za nepřípustné a k čemuž dle jeho názoru nejsou ve správním spise žádné podklady. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na 5 let, pobývá-li cizinec na území České republiky nebo na území členských států EU bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Z citovaného znění ustanovení, na jehož základě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, jednoznačně vyplývá, že správní orgán má hodnotit nejen neoprávněnou dobu pobytu cizince na území České republiky, ale i dobu neoprávněného pobytu cizince v jiných členských státech EU. V daném případě vycházely správní orgány zejména z výpovědi samotného žalobce, který konstatoval, že na území členských států EU vstoupil dne 7. 8. 2021 na základě jednorázového víza za účelem měsíčního výměnného pobytu. Dle výpovědi samotného žalobce se následně tento pohyboval zejména v Polsku, ale také v Holandsku, Německu a Dánsku. Tuto výpověď žalobce potvrzoval i cestovní pas žalobce, ve kterém bylo německé cestovní vízum s platností od 1. 7. 2021 do 16. 9. 2021, které žalobce opravňovalo k jednorázovému vstupu na území s maximální délkou trvání 34 dnů. Dále bylo v cestovním pase jen jedno vstupní razítko s datem 7. 8. 2021 a razítko související s předáním žalobce v rámci readmisní dohody do České republiky dne 27. 1. 2023. Žalobce sám netvrdil v průběhu samotného správního řízení, ani v samotné žalobě, že by v mezidobí opustil území členských států EU. Nebyl tedy důvod, aby správní orgány nevycházely z tvrzení samotného žalobce a údajů v cestovním pase. Správní orgány si řádně ověřily tvrzení žalobce, že v Polsku požádal o přechodný pobyt. Ze sdělení polských orgánů vyplynulo, že o přechodný pobyt žalobce požádal dne 27. 9. 2021 a jeho žádost byla zamítnuta dne 14. 12. 2021. Uvedené období správní orgány považovaly za dobu legálního pobytu žalobce na území Polska. Toto období nebylo zahrnuto do doby, která byla hodnocena jako pobyt žalobce na území členských států EU bez povolení k pobytu. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgán vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k délce pobytu žalobce na území členských států EU bez povolení k pobytu. Tuto námitku žalobce tedy soud shledal jako nedůvodnou.
18. Dále žalobce namítal, že správní orgány nesprávně zhodnotily přiměřenost daného rozhodnutí. Žalobce namítal, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
19. V § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
20. V tomto směru soud musí zdůraznit, že žalobce žádným způsobem nerozporoval skutková zjištění ohledně jeho rodinného a osobního života na území České republiky, která učily

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správní orgány. Z obsahu správního spisu a zejména z výpovědi samotného žalobce učiněné do protokolu dne 27. 1. 2023 vyplývá, že žalobce na území EU nemá kulturní ani společenské vazby, nemá práci ani živnostenské oprávnění a žije pouze z příležitostných prodejů či darů kamarádů. Na území České republiky nemá žádné rodinné vazby. Jedná se o zdravého dospělého svobodného muže. Na území členských států EU pobýval žalobce bez povolení k pobytu od 10. 9. 2021 do 26. 9. 2021 a dále ode dne 14. 12. 2021 do 26. 1. 2023, tedy přibližně rok a jeden měsíc. Po členských státech EU cestoval za kamarády a zábavou a v České republice trávil čas převážně v autě a na diskotékách. Žalobce má v zemi původu zázemí a příbuzné a nic mu nebrání v návratu do domovského státu. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění pro žalobce není nepřiměřené a jeho výkonem nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tuto námitku tedy soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

21. V § 50a odst. 2 b) a c) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie se vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
22. V souvislosti s tím soud konstatuje, že z výše uvedeného rovněž vyplývá, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť, jak již bylo výše uvedeno, správním vyhoštěním v případě žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a současně vzhledem k déle než rok trvajícímu nelegálnímu pobytu v členských státech EU byly dle soudu dány důvody k zahájení řízení o správním vyhoštění.
23. Z výše uvedených skutečností dle soudu tedy vyplývá, že námitka týkající nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění je rovněž nedůvodná.
24. Ve vztahu k délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU soud konstatuje, že uložená doba 2 let je méně než polovina maximální doby, která dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 může být cizinci za pobyt v členských státech EU bez povolení k pobytu uložena. Správní orgány při její stanovení přihlédly k délce pobytu žalobce na území členských států EU bez povolení k pobytu, skutečnosti, že věděl, že bez povolení k pobytu tam pobývat nesmí, skutečnosti, že se věc začala řešit až na základě zadržení žalobce policií, ale i to že žalobce v rámci správního řízení vypovídal. Soud dospěl k závěru, že správní orgány zcela dostatečně odůvodnily délku uložené doby, po kterou nelze žalobci povolit vstup na území členských států EU a jejich úvahu shledal příležitou. Dle soudu nelze považovat za nepřiměřené zejména délce nelegálního pobytu žalobce na území členských států EU skutečnost, že žalobce nebude moci po dva roky cestovat po členských státech EU za kamarády, zábavou a po diskotékách. Ani tuto námitku tedy soud neshledal jako důvodnou.
25. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné, a že ze strany správních orgánů nedošlo k porušení § 2 odst. 3 a 4, § 50 odst. 3 správního řádu, § 119a, a § 174a zákona o pobytu cizinců.

26. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. srpna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce